

κί' ὅς ὄπλον πάλιν ἔδωκαν στήν δεξιάν σου αἰνὰ
ἔπος συντίθειρο τοῦς ἐχθρούς ὡς σκεπή κεραιέας.

Τοῦς Κόνιθες τοῦς ἄρρωστα .. γ' αὐτοῦς κενάνας οἰκτος,
κί' ἔδωκε οὐ Δικαστήρια τοῦς δοτεῖν ἄμειλικτος.
Ἐλοφάσαν ἀνιπαλοῖ, τοῦς πῆγες ριπιτί,
κί' ἄφικτος τοῦς ἀνόμαστα κί' ἐγὼ δὲν ἔξρω τί.

Ἀκράντιος ἡ γλῶσσα μου πιθῆκτος ἐπιέκα
κί' ἐπίστανα πῶς οἶγουρα θά βγίλω καὶ τοῦς δέκα.
Ὅμως ἐβγήκε κί' ὁ Σκουζῆς, ἐβγήκε κί' ὁ Λεβίδης.
λαῖς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδόσεις ;

Ἀκούραστος ὁ τοῦς βλάμηδες ἔμοιραζα φίλῳ,
καὶ νάνοι Κυβερνητικοὶ
μ' ἐπείραζαν ἔδω κί' ἐνέει.
καὶ μοῦλεγαν ἀκτένιστα πῶς ἔχω τὰ μαλλιά.

Ἀκτένιστο μ' ἐρώναζαν οἱ κελικτενισμένοι,
ἐποῦ τὸν κόμπο δὲν κνιτοῦν πῶς ἐρῶσας σ' ἐπένι.
Ἔκανα τὴν χαρίστρα μου μὲ βίαν ἔπος ὄπως
κί' ἔτρεχα σ' ἐπὶ οὐκάρια,
εἰ κάθε διαθήλωσι πῆγαν ἀποπροσώπως
μαζὶ μὲ τὰ βλαμῆμα.

Τοῦς ἄρινα τοῦς Κόνιθες νὰ λὲν γιὰ τὰ μαλλιά μου,
μῆτε φαγὶ δὲν πρόφθαίνα νὰ δόσω σ' ἐπὶ οὐκάρια μου,
κί' ἔπερασα σταυρώματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνας
πρὸς χάριν τῆς Κορδόνας.

Κορδόνα μου Βασιλίσα,
μάννα Στρατῶν καὶ Στόλων,
σὺν παλληκάρη μίλησα
κροτούτων πυροβόλων.

Κανένας βρόντος, βρῆ παιδιὰ, δὲν μοῦκνιες τὸν βῆχα,
κί' εἰς τόνον λέγα ταμῆρον :
ἐρ' ὄσον εἰμ' ἐγὼ παρῶν
οὐς βεβαίωνα κανένος πῶς δὲν θά πάθῃ τρίχα.

Εἰμαι νταῖς καὶ τὸδεῖα πῶς δὲν φοβοῦμαι κρότο,
κί' ἄν ἡ Κορδόνα μ' ἐβγαλε μὲς σ' ἐπὶ Ἀθήνα πρῶτο,
τέτοια πρῶταῖο, βρῆ παιδιὰ, κανεῖς τί νὰ τὰ κάρη ;
τὸν Μῆτσο σὰς τὸν βλέπει σαράντι ἄρῳγῶν τοσπάνη.

Ὅθεν ἀφήστε σ' ἐπὶ γωνίᾳ
γιὰ ἄλγο τὰ σανίδια...
ὁ Κόνιτης ἔχει λαγαρηγὰ
καὶ πρόβῆτα καὶ γίδια.

Φίλοι κοροδοιάζοντες, ἔλατε σνυθρωποῖ,
πάνη καὶ Σακαράκηδες, Κηφῆσι καὶ λοιποῖ,
ποῦ μνηκῆν τότε γιὰ καλὰ σ' ἐπὶ Κόνιτε τοῦ ρουθοῦνι,
ποῦ θέλει μὲς ἄπ' τὴ Βουλὴ νὰ βγάλλῃ τὸ σπιροῦνι.

Συχάστε πρὸς τὸ παρὸν καὶ σὺρτε σ' ἐπὶ δουλειὰ σας,
καὶ ἄχως νὰ κνιτζεῖτε καθόλου τὰ μαλλιά σας
λέει μὲ τὸν ἀκτένιστο : μὲς φάγαν ἡ μάλμουδες,
ποῦ λέγαμε κατὰμαρνας πῶς θάβρουν κελικουδαῖς.

Ἄλλὰ μὴν ἀπελιπίεσθε καὶ λέγει ἐπιμῶνας
πῶς ὁ Κορδόναρος νικῆ...
τέτα, αἰκὸς μίλησε γλυκιά,
κί' εἰσφῆθε μὲ τοῦς μαθητὰς σ' ἐπὶ κῆπον τοῦ κλανθμῶνος.

Ἔμνος σ' ἐπὶ ἑλῆξ.
ποῦχτε Πασχαλῆξ.

Ἀνέστης ἑλῆξ, καὶ κόρδονοι σπάνη
καὶ βλέπει ἔδω κί' ἐνέει νὰ σκροπῆται.
Ἀνέστης ἑλῆξ τοῦ Κόνιτε τοῦ πάνη,
κί' ἄρῳγᾳ μὲ μπε μπε πηθοῦν σ' ἐπὶ τοσπάνη.
Ἀνέστης ἑλῆξ, κί' ἔτρεπτα γέμει
κί' ὁ μῶσχος πῶδες γιὰ κάθε βερῆμη.

Ἀνέστης ἑλῆξ μὲ νίκας μεγάλας,
μὲ κλαίει πικρῶς Κολῆντος ὁ τάλας.
Ἀνέστης ἑλῆξ πλουσία καὶ ζειδωρος,
μὲ πᾶει κί' αὐτὸς ὁ νέος Ἰσιδωρος.
Ἀνέστης ἑλῆξ, καὶ λάμπουν μάλῳματα,
κί' ὁ κόσμος δυνεῖ τοῦ Κόνιτε προγῳράματα.

Ἀνέστης, ἑλῆξ, καὶ τρέμουν σπιροῦτῆ
κί' οἱ φίλοι κνουτὸν τὸν Κόνιτε σὲ κούτῆ.
Ἀνέστης ἑλῆξ, καὶ τῶσοι σου παῖδες
σ' ἐπὶ Μῆτσο ταῦτᾳ κνιτοῦν τενεκέδες.
Ἀνέστης ἑλῆξ τοῦ οἶρ Θεοτόκη
καὶ πᾶς Κορδοῦς πρηγῆς ἐπεπῶμα.
Ἀνέστης, ἀνέστης, κί' ἀνέδῳλαν ἄσθη,
κί' ἡ νέα Κορδόνα δεινῶς ἐπικράνθη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ὡς κατοῖκα
ἐμβρόντηςος μένει,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἡ Μαρινα
γελῆ κορδαμένη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατεβίβθη
κί' ὁ Κορφῆτης καλὰ τῆς τῆν ὁκάρουσε,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατεβίβθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐκκαρῶσε.

Θαροῦδες πῶς θάβρεξ τῆς πρῶταις δεσφῆλαις,
καθῆμνο Κορδόνι, μὲ βλέπει μαυρίλας.
Καὶ βγαλὸν Ὀθέλλοι τρανοὶ μας ἀθῆνται
καὶ μούτρα σὰν κούνα...
κί' ἔδω σ' ἐπὶ Ἀθήνα
ἔξῆγες δέκα καὶ σούδωσαν πέντε.

Μὰ οὐ, Θεοτόκη, τὴν πόξα σου βάστα
καὶ νέος ἀνάστα,
καὶ θρέψε τὴν ποίμνην καὶ πάντας, ποιμῆν,
προσβεβαῖς ἄγιον πατέρων... ἄμην.

Καὶ καμῶσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τοῦ Φαλῆρον τοῦ λαμπρὸν Ἀκταῖον, σνυμπολλεῖαι,
τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν περιφανῆς τελετῆς
τῆς Ἐταιρίας δογῆς τῆς Σηροτροφικῆς,
τῆς ἀληθῶς ἐποφελῶς κί' ἐκπολιτιστικῆς.

Τοῦ Δέλτα τοῦ Καμπούρογλου κόρη χαριτωμένη,
ἡ καλλιτέγχις τοῦ βιολοῦ περικαλλῆς Ἐλένη,
ἐπῆρε τὸν Ἰάκωβον νιὰ Φοντανῆς τὸν Γάλλον,
Πατριῶμον μεγάλον.

Κί' εἰς Παρισίους ἔγιναν πολιτεῖες οἱ γάμοι,
κί' ἔτωα γλυκὸς ὁ βλος τῶν κί' εἰτυχιῶν ποτάμι.

Περὶ Στάδιον ἔξεις ὄλιγα, δηλαδὴ
μὲ πινάκας ἀρῳποῦς καὶ γλῶσσα ἐπηρεαδῆ
Ἄλφ' Ἀμπελὰ βυβλίον πολὸ σημαντικόν,
ἀντισυναγματάρχου εἰς τὸ μηχανικόν.